

Oana BORȘ

Parfumuri regăsite

Despre ultimele două spectacole ce au luat naștere pe scena Teatrului Odeon, *Stele în lumina dimineții* de Aleksandr Galin și *M... Butterfly* de D.H. Hwang, se poate spune că se încadrează în aceeași direcție de politică repertorială. Căci amândouă sunt prezentate în premieră națională, amândouă fac parte din dramaturgia contemporană clipei noastre, fie ea de pe continente diferite. Mai mult chiar, o dramaturgie dominată de cotidian, o dramaturgie ce-și trage seva din faptul real, din exemplul concret. În *M... Butterfly*, piesă ce a suscitât interesul regizoarei Ada Maria Lupu probabil nu numai pentru că a fost un succes pe Broadway, fundamentul pe care se construiește întregul text îl constituie povestea de iubire dintre un diplomat francez și o actriță chineză, cântăreață de operă tradițională, după ani de zile dovedită a fi, de fapt, bărbat-spion. Un fapt divers, aparent de neînțeles, dar care se explică totuși, căci în țesătura scriiturii se insinuează tema mirajului, fascinației Orientului pentru Occidentul și occidentalul întotdeauna dornic de a-l descifra și subjugă, semnat prin imaginea scenică: casă chinezească cu oglinzi, înconjurată de pereți și gratii cenușii. Însă e greu de pătruns în esența unei lumi diferite, o lume în care masculinul absoarbe femininul, în care

realitatea este ceea ce se vrea văzut și nu ceea ce se vede. Ea se poate distruge doar prin ea însăși, aici, Revoluția culturală. Atras de acest mister, *Gallimard*, diplomatul francez (Florin Zamfirescu), intră în joc. Caută parfumul poveștii micuței *Cio-cio-san*, dar și-o transformă treptat și inconștient în alter-ego. Timpul desfășurării scenice, timp al amintirilor lui *Gallimard*, invadează spațiul, un timp interior ce caută să rezoneze cu mișcările universului oriental. Atmosfera acestuia vrea să o facă vizibilă regizoarea, atmosferă creată prin ritmicitate și cadență, prin mișcarea în consonanță, la care contribuie și coregrafia aparte a lui Răzvan Mazilu. Reușita nu trece însă mult de intenție, căci, pe scenă, timpul se dizolvă, se lățește, iar spectacolul devine monoton. Nici insertiile din alte durate ale vieții lui *Gallimard*, cu menirea de a salva ușoara tendință narativă a textului, nu dinamizează, ba, uneori, chiar agresează prin stridența căutată – aparițiile *Tovarășei Chin* (Jeanine Stavarache). Iar prezențele din existența diplomatului, ce fac parte din celălalt univers, occidental – soția sa *Helga* (Irina Mazanitis, o imagine vie, cu forță, a femeii din

vest), prietenul-martor al obsesiilor tinereții (Dan Bădăraș), o superficială aventură (Elvira Deatcu), și superiorul ierarhic ce poate să schimbe viața oricui după bunul plac (Constantin Cojocaru) – vin spre a marca diferențele dintre cele două lumi și a face de înțeles alegerea pe care *Gallimard* a făcut-o prin *Song Liling* (Marius Stănescu). O alegere către simplitate. Din păcate însă, tocmai această căutare prea intensă a simplității în discursul scenic duce, ca notă generală, la simplism și la o anume lipsă de adâncime pe care nici interpretările actricești nu au deplina putere de a o salva...

FLORIN ZAMFIRESCU,
JEANINE STAVARACHE,
MARIUS STĂNESCU

